

Ze života farnosti

11. 10. 2008 se konal na tenisových dvorcích na ul. Jakuba Obrovského „**Farní tenisový turnaj**“. Děkujeme za organizaci turnaje JUDr. Michalu Lamparterovi.

27. 10. 2008 byl v prostoru u bočního vchodu kostela odhalen **pomník obětem** bojů za svobodu a demokracii od výtvarníka Otmara Olivy.

21. 11. 2008 se uskutečnilo tradiční setkání s hudbou v Arše: „**POCTA SV. CECÍLII**“. Za organizaci děkujeme paní Haně Vechetové. Zdokumentováno na: www.farnostbystrc.cz

23. 11. 2008 jsme mohli vyslechnout přednášku vojenského kaplana Petra Fialy, účastníka vojenské mise v Iráku a Afganistánu.

25. 11. 2008 jsme mši sv. oslavili 14. výročí posvěcení ARCHY. Násle dovalo agape.

29. 11. 2008 dopoledne proběhlo umývání oken na faře. Ochotným farníkům děkujeme.

29. 11. 2008 odpoledne malovali v Arše dospělí i děti pohlednice na vánoční prodej pro adopci na dálku.

7. 12. 2008 se uskutečnil ve farním kostele adventní koncert komorního tělesa „Prague Cello Quartet.“

13. 12. 2008 byl proveden předvánoční úklid kostela. Všem zúčastněným děkujeme.

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

- 28. 9. 2008 Adam Pelíšek
- 5. 10. 2008 Vendula Rozálie Bartlová
- 5. 10. 2008 Eliška Klára Kremláčková
- 12. 10. 2008 Karolína Roberta Hana Vojtěchová
- 12. 10. 2008 Samuel Matyus
- 19. 10. 2008 Terezie Mišáková
- 26. 10. 2008 Denisa Dominika Sapíková
- 9. 11. 2008 Terezie Lucie Cikánková
- 9. 11. 2008 Lucie Pekařová
- 9. 11. 2008 Eliška Sofie Kočařová
- 15. 11. 2008 Vilma Marie Halířová

Věrnou lásku si přísahali:

- 4. 10. 2008 Petr Bubeník a Irena Baráková
- 11. 10. 2008 Petr Peška a Lucie Wassermannlová

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

- 24. 9. 2008 Ivo Valenta
- 2. 10. 2008 Aleš Tvarůžek
- 16. 10. 2008 Jiří Kružík
- 30. 10. 2008 Adolfiná Helánová
- 2. 11. 2008 Božena Šetková

Setkání

Bystrc, Vánoce 2008, č.59

Suzanne Renaud

Vánoce

Po cestách umrzlých jsme tolik putovali,
tak dlouho vlekli jsme své břímě pošetilé,
že s urputností vstříc nám hledivají chvíle
a lidé zjevují se až za hrobů valy.

Poodpočiňme v dlouhém, mihotavém šere,
v němž utlumený přísvit žalem odpoví.
Jen klíčem snů dnes odemknou se dveře,
dnes Keřem Mojžíšovým hoří domovy.

Dech bobulí a smůly do svátku se mísí,
z jíní a z krbu vábí vánoce.
Vajíčko čerstvé v mouce zazlátlo se z mísy
jak slunce na obzoru v zimní zátoce.

Vánoce, víno purpurových svítání,
červánků náručí pod rouchem pokání
jež hvězdy z ostnů svých a z cárů mlhy stkaly,
vánoce, v duši stánku neustálý,
svátku, jenž zadržuješ v stínu brázdy stmělé
běh zajíčkův, by také zahřál Stvořitele

přel. B. Reynek

Na návštěvě v Betlémě

Zajděme si v duchu do Betléma a zadívejme se na toho, který k nám ve své velké lásce vztahuje ruce. ...

Víte, kdo byl jednou z posledních návštěvnic u jesliček?

Stalo se v Betlémě před rozbřeskem. Hvězda právě zašla a poslední poutník odešel ze stáje. Maria urovnala slámu, konečně bude moci děťátko spát. Ale copak se ve vánoční noci vůbec spí?

Najednou se tiše otevřely dveře, jako by to ani nebyla ruka, která do nich strčila, ale spíše nějaký dech. Na prahu stanula podivná žena. Byla oblečena do hadrů a vypadala tak staře a tak vrásčité, že v jejím obličejí, který měl barvu jako hlína, i ústa spíše připomínala vrásku.

Když ji Maria uviděla, lekla se, jako by to přicházela nějaká zlá víla. Ještě že Ježíšek spí. Oslík i vůl si poklidně přežvykovali slámu a dívali se, jak se ta neznámá žena blíží, bez nejmenšího údivu – jako by ji odjakživa znali. Zato svatá Panna z ní oči nespustila. Stařena jde stále dál. Už je těsně u jeslí. Díky Bohu, Ježíšek pořád spí. Ale cožpak se ve vánoční době vůbec spí?

Najednou otevřel očka. Matka ke svému podivení zjistila, že oči té ženy i oči jejího dítěte jsou docela stejné a že z nich vyzářuje stejná naděje. Tu se stařena sklonila nad otep slámy. Rukou zajela do změti hadrů, které

měla na sobě, a něco hledala. A zase to hledání nebralo konce. Maria na ni hleděla se stále stejným neklidem. Také obě zvířata ji pozorovala, ale pořád docela samozřejmě, jako by předem věděla, co se stane.

Konečně po dlouhém hledání vyndala stařena ze záhybu svého podivného přestrojení cosi, co skryla v ruce. Podala to dítěti.

Jaký dárek to asi přinesla po všech těch pokladech králů a darech pastýřů. Maria nestačila zahlédnout, odkud stařena přichází. Viděla jen její záda sehnutá stářím, jak se ještě více shýbají nad dítětem. Oslík a vůl to ale věděli – a stále jakoby nic.

A zase to trvalo hodně dlouho. Pak se stařena napřímila, jako by z ní spadla jakási převeliká tíha, která ji až dosud tlačila k zemi. Ramena už neměla shrbená, hlavou dosáhla skoro až k doškům pod střechou a její obličej znovu nabyl zázračně mladistvého vzážením. A když odstoupila od dítěte a obrátila se ke dveřím, aby zase zmizela v temnotě, odkud přišla, konečně se Marii podařilo zahlédnout, jaký tajemný dar to přinesla.

A ihned pochopila – ano, byla to Eva, první žena, která dala do ruček malého dítěte jablíčko. Bylo to jablko prvotního hříchu a tolika hříchů dalších. A to červené jablíčko se lesklo v ručkách novorozeněte jako glóbus nového světa, který se zrodil spolu s tímto dítětem.

Také my musíme přijít na toto

bývali někteří z vás. Ale dali jste se obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni pro jméno Pána Ježíše Krista a skrze Duchu našeho Boha. (1 Kor 6, 1- 11)

3 Povzbuzuji vás tedy já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snažte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech. (Ef 4, 1-6)

4 Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou. (Pokud jde o) smilství a nečistotu vůbec nebo chamtivost, ani jejich jména at' se u vás nevyslovují, jak se sluší na věřící. (Stejně tak pokud jde o) nestydatost, nevázané řeči nebo neslušné vtipy - to se přece nepatří - ale spíše díkůvzdání. Toho si totiž buďte dobře vědomi, že žádný smilník ani nečistý ani chamtivý - to je modloslužebník - nemá podíl v království Kristově a Božím.

Byli jste kdysi ovšem tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž (záleží) ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v (životě podle) pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a

nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je (veřejně) odsuzujte. (Ef 5, 1-5; 8-11).

5 Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní! Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Vaše ušlechtilost at' je známá všem lidem. Pán je blízko. O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. (Fp 4,1; 4-7)

6 Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snažte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto (odpouštějte) i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. At' ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. (Kol 3, 12-15)

Sbírky

Poděkování za Vaši štědrost při sbírkách:

Sbírka na misie

19. 10. 2008: vybráno: 58 154 Kč

Sbírka na Bibli pro Kamerun, Guineu a Namíbi

16. 11. 2008: vybráno: 24 546 Kč

List sv. apoštola Pavla Bystrckým

1 Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To at' je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé.

Protože mi byla dána ta milost, říkám každému z vás: Nikdo at' si o sobě nemyslí více, než co se patří myslet, ale skromně ve shodě s tím, v jaké míře udělil Bůh každému víru. Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale tyto údy nemají všechny stejnou činnost, tak i my, i když je nás mnoho, jsme jedním tělem v Kristu,

k sobě navzájem jsme však údy. Máme rozmanité duchovní dary podle milosti, která nám byla dána. Kdo má dar mluvit z vnuknutí, at' ho užívá úměrně k vlastní víře. Kdo má dar služby, at' ho uplatňuje ve službě. Kdo má dar vyučovat, at' se věnuje vyučování, kdo dar povzbuzovat, at' povzbuzuje. Kdo rozdává, at' to dělá velkodušně. Kdo stojí v čele, at' je horlivý. Kdo prokazuje milosrdenství, at' to činí s radostí. (Ř 12, 1-8)

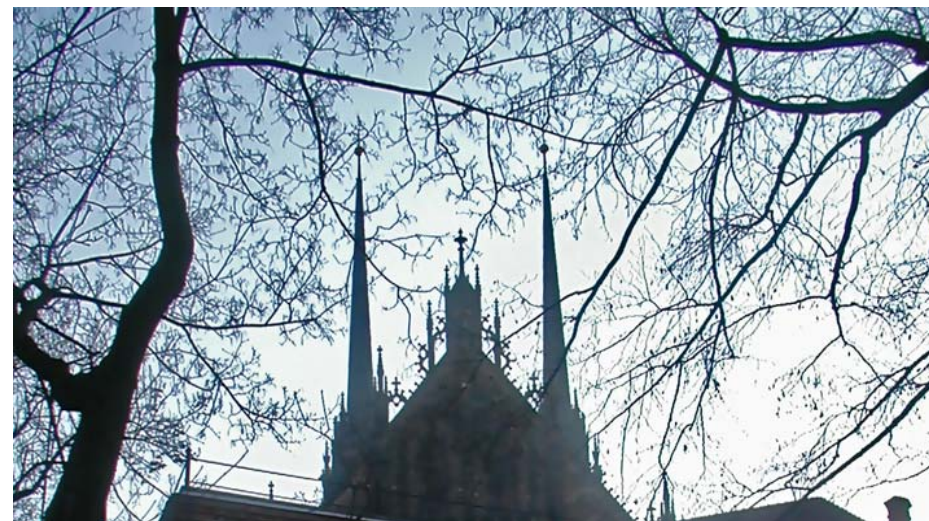
2 Když má někdo z vás s druhým spor, nestyděl by se dovolávat práva u pohanů, místo u křesťanů? Což nevíte, že křesťané budou soudit svět? A jestliže soud nad světem je ve vašich rukou, nejste hodni soudit maličkosti? Nevíte, že budeme soudit anděly? Čím spíše všední věci! Máte-li běžné spory, ustanovte za rozhodčí ty, kteří v církevní obci nic neznamenají. Styďte se, že k vám musím takto mluvit. Copak není mezi vámi žádný moudrý člověk, který by mohl rozsoudit své bratry? Místo toho se však bratr soudí s bratrem, a to ještě před nevěřícími! Vůbec už to je u vás zlořád, že mezi sebou vedete soudy. Proč raději nesnášíte bezpráví? Proč raději netrpíte škodu? Ale místo toho sami působíte bezpráví a škodu, a to bratřím! Nebo nevíte, že nespravedlivým se nedostane podílu v Božím království? Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast. A takoví

*Křesťanské vánoce
jsou radostnou oslavou narození Ježíše Krista.
V něm je pramen světla naděje,
který dává hodnotu našemu životu
a vítězí nad tmou jakékoliv lidské beznaděje.
Radost a život ve světle této naděje nejen o
Vánocích*

přeje

*Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2008

místo a sklonit se k betlémskému dítěti. V prvé řadě proto, abychom si uvědomili, jak moc nás Bůh miluje.

A dále proto, abychom do jeho ruček vložili jablko našich hříchů a nesvárů, protože on má moc je proměnit v nový život. V ovoce,

které už nebude příčinou smrti, totálního selhání. Ale stane se ovocem stromu života. Budeme omlazeni a obnoveni jako Eva.

*Z knihy Jana Daňka:
Životem lásky k světlu a radosti*

O křesťanské psychoterapii a slavení Vánoc

Paní doktorka Ilona Burdová se do naší farnosti přivdala před sedmi lety a „zabydlela“ se tu hlavně poté, co se jí narodily děti. Ondrovi bude brzy pět a Markétka měla nedávno dva roky. Asi před půldruhým rokem založila spolu s jinými maminkami klub. Spolu s dětmi se scházejí každý čtvrtek v Arše, kde si hrají, učí se básničky a říkadla, výtvarně tvoří a taky se s dětmi modlí.

Profesí je paní Ilona lékařka, pracuje v oboru psychiatrie, o kterou se zajímala už od střední školy. Hned po promoci nastoupila na Psychiatrickou kliniku v Brně-Bohunicích, kde se věnuje převážně psychoterapii. Na vysoké škole konvertovala ke katolické víře a byla mile překvapena poznáním, že žitá víra může mít velký léčebný potenciál. Začala se hlouběji zajímat o možnosti integrace mezi křesťanstvím a psychoterapií a své poznatky využívat v praxi. Výsledkem těchto snah byla druhoatestační práce, na jejímž základě vznikla knížka s názvem *Křesťanská psychoterapie*.

Komu je knížka určena? Lékařům nebo pacientům?

Primárně byla určena terapeutům,

kterí se s věřícími pacienty setkávají. Určitým zdrojem poučení může být i pro pacienty a jejich blízké. Věřící pacienty můžu potěšit tím, že jim bude určena moje druhá knížka, která se připravuje k vydání.

Přiznávají se pacienti ke své víře?

Někteří sami od sebe, jiní ji tají, některých se sama zeptám. Existuje určitá souvislost mezi psychickými potížemi a nezdravou spiritualitou, a naopak zdravá víra může napomoci k uzdravení. Víra však nedává stoprocentní záruku, že člověk nemůže onemocnět, protože některé nemoci jsou podmíněny biologicky (např. schizofrenie a deprese). Někteří věřící pacienti ani přes veškerou lékařskou a duchovní péči uzdravení nejsou a v těchto případech můžeme hovořit o kříži, který mají nést.

Poslední dobou se hodně mluví o „uzdravení rodových kořenů“.

Myslíš si také, že některé neřešené problémy v rodině se mohou projevat v dalších generacích?

Pro mě je tohle téma také poměrně nové, zaujala mě knížka Uzdravení rodových kořenů, kterou napsal anglický psychiatr Kenneth McAll. I pro mě bylo hodně překvapivé, že řada jeho pacientů byla vyléčena po mši za zesnulé předky, kteří jednak mohou trpět za své hříchy anebo

proto, že se jim nedostalo tolik lásky, kolik potřebovali. Jistě to ale není univerzální lék pro všechny nemocné. Podobnou zkušenost mají čeští autoři Chvála a Trapková, kteří sice nejsou věřící, ale všimli si souvislostí mezi nemocemi a problémy v rodinných vztazích. Je zajímavé, že patologické rodinné konstelace se často přenášejí do dalších generací a k uzdravení může dojít, až když se podaří tento „řetěz přetnout“. Jejich kniha je nazvána *Rodinná terapie psychosomatických poruch*.

Co má dělat pacient, když jeho terapeut je nevěřící?

Záleží na jeho postoji k víře. Pokud je terapeut schopen víru normálně akceptovat, pacientovi se neposmívá a je dobrý odborník, klidně se do jeho péče může svěřit.

Období vánočních svátků může být pro některé lidi traumatizující. Mohou to psychiatři potvrdit?

Může to být náročný čas zvláště pro osamělé lidi, a také pro perfekcionisty, kteří se takřka zničí předvánočním úklidem, pečením cukroví po nocích a zběsilým sháněním dárků.

Ale nějak ty Vánoce přece musíme oslavit.

Ano, ale slavit se dá zdravě i nezdravě. Proč mají lidé potřebu se přejídat či opíjet? Často se jedná o náhradní uspokojení. Člověk ve svém nitru cítí, že po něčem touží, ale přesně to nedokáže pojmenovat. A tuto touhu není schopen vystihnout, natožpak naplnit. A tak ji přehlušuje uspokojováním jiných potřeb. A mnohdy je zklamán. Bujaré oslavy nepřinášejí opravdovou radost. Problém není ve způsobu slavení, ale v tom, co vlastně oslavujeme. Jestli se radujeme v Pánu, je to v pořádku.

Jestli se radujeme z jiné příčiny, radost můžeme mít taky, ale nemusí být tak hluboká.

O Vánocích slavíme narození Ježíše Krista. Narození, které proběhlo v tichosti, ve skrytosti, v chudé jeskyni. A co lidé z oslavy Vánoc udělali, všichni víme. Je třeba posbírat odvahu a vzepřít se

zaběhaným stereotypům, vždyť žádný zákon ani církevní předpis nepřikazuje, že se musí slavit právě uklízením a honičkou. Je to jen otázka našich priorit. Vánoční pohodu si nemusíme zasloužit několikátýdenní dřinou, ale radost z narození Ježíška můžeme přijmout jen tak, ... nezaslouženě a zadarmo.

Otázky kladla J.Š.